

מישפט-ההריגה תלוי בחוט-השערה של פרוות מינק

שומצאה על חלון מכונית שפגעה בלובשות-פרווה

עד שמטר לחוקר הומנה למסיבת יום-הולדת השנתיים של נטלי עטר, קרובת מישפחה מנתניה, שלחגיגתה נסע באותו יום.

כאשר הגיע פאדידה לתחנת המיטרה של יפו, היכו לו שם שני הנחקרים. הם טענו כי טעו בעדותם, וביקשו אותה בחזרה, אך הוא התחמק מידיהם.

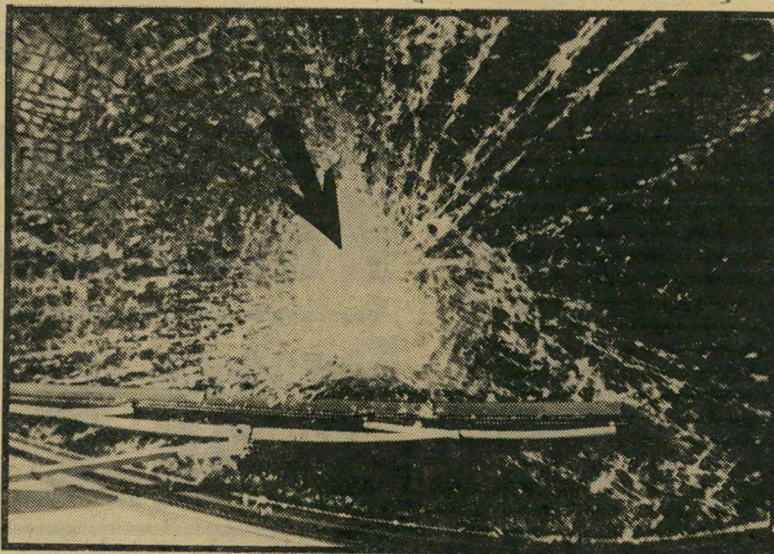
חלקיקים

במכון גרעיני

השאלה שנותרה היתה כיצד לקשר בין אלבו לחאונה הקטלנית. גם כאן נעזרה המיטרה במעבדותיה. חוקריה אספו את רסיסי-הזכוכית הקטנטנים שנמצאו מבהיקים על דשי בגדו של אלבו, בביתו בהרצליה, ואשר אותו לבש ביום המיקרה. והישו אותם לרסיסים שנמצאו על מושב המכונית, שמקורם בשימשה המנופצת.

ד"ר מנחם ססה, ממחלקת זיהוי-פלילי של המיטרה, קבע בביטחה, אחרי בדיקת שני מיני החלקיקים במעבדות של המכון למחקר גרעיני בנחל-שורק, כי קרוב לוודאי שמקורן של הזכוכיות וזה,

השימשה המנופצת של המכונית רסיסים בדש המעיל

ריקת בלמים צרחנית של מכונית זעועה את העוברים השבים ברחוב בנייהודה פינת שדרות בן-גוריון, בתל-אביב.

מכונית אמריקאית מסוג דודג' דארט, בצבע תכלת, הפעילה את בלמיה במלוא הכוח, כאשר פגעה בשלושה תיירים צרי-פתיים קשישים, שחצו את הכביש. שתי נשים לבושות מעילי-פרווה הופלו למיד-רכה, צורחות ושותתות-דם, וגבר, שארל קריסט בן ה-70, נפל על הכביש לפני גלי-גלי המכונית.

לתדהמתם של העוברים-ושבים לא עצרה המכונית. נהגה יישר אותה והזניק אותה קדימה במהירות, כאשר היא דוררת סת בשנייה את הגבר, השרוע על הכביש חסרי-אונים.

מתחת לעצי

האקליפטוס

כאשר הובאו הפצועים לבית-החולים איכילוב, התאוששו הנשים, ססיל וסוזן קריסט, בחדר ההתאוששות. אולם שארל קריסט מת בדרכו לבית-החולים. מכונית ההרג, שהמשיכה בדרכה,

מינק במהקום המתות

וזאת ביגלל מקדם השבירה המשותף של-הן, הצפיפות היחסית של החומר והרכבו הכימי.

משמעותית ביותר היתה עדותו של פרור פסור זורה, מומחה לבוטניקה באוניברסיטת ירושלים. הוא העיד כי בדק מידגם מחומר צמחי אשר נלקח מהבגדים, שאור תם לבש אלבו ביום התאונה, ומידגם של אדמה וחומר צמחי מעצי האקליפטוס ש-בכפר-שמריהו, שם נמצאה המכונית. "הי גנובה", וקבע כי הם מאותו סוג.

אחרי שהיו בידי המיטרה כל העדויות הללו, החליטה להעמיד לדין את שלום אלבו, ואת חתנו יצחק משה.

שלום אלבו הועמד לדין באשמת הריגתו של שארל קריסט, עבירה שעונשה עד 20 שנות-אסר, וכן בהפרת קרבת-אדם, מסירת ידיעה כוזבת למיטרה ושיבוש הליכי-מישפט. הוא עומד לדין בפני השופטים בנימין כהן, אליהו וינוגרד ומשה טלגם.

חתנו, יצחק משה, הועמד לדין רק ב-אשמת סיוע לאחר-מעשה, בכך שעזר לאלבו להסתיר את מכוניתו תוך ידיעה על התאונה. אולם היועץ המישפטי החר ליט לעכב את ההליכים נגדו, מחוסר הורחות מספיקות.

סיוע

לאחר מעשה?

תובע אברהם אלדגים, מפרקליטות מחוז תל-אביב, הביא לפני בית-המישפט את עדיו המומחים, אשר העלו את העדויות הטכניות, ואשר עלו סכומים עצומים לאוצר-המדינה. המישפט נדחה לשם הבאת עדי-ראיה מעטים שחזו ב-תאונה, והנפגעות, התיירות מצרפת. למרות בקשתו של אלדגים, סירב הסניגור לוותר על עדויותיהן של הנפגעות, שחזרו כבר לצרפת, ויהיה צורך להביאן ב-מיוחד לישראל כדי שיעידו במישפט.

פסק-הדין בתיק מיוחד זה תלוי כימעט כולו בהתרשמותם של השופטים מהעדויות הטכניות-ניסיוניות שניתנו במהלכו. אפשר לאמר כי תוצאת המישפט תלויה בזיהוי השערות שנמצאו בוגוגית המנופת של המכונית.

מכונית הדודג' הרצחנית במקום שננטשה בכפר-שמריהו שרידי-צמחים על הגוף

גזע המינק. הנשים שנפגעו בתאונה לבשו מעילי פרוות-מינק.

כימעט ברור היה עתה הקשר בין המכונית ובין הדרסה, אולם שלום אלבו, בעל המכונית, עמד בכל תוקף על גירי-סתו כי מכוניתו נגנבה, ואין הוא יודע דבר על הקורות אותה בשעת התאונה, מאחר והיה כל אותו הזמן בבית-הקפה שלו בהרצליה.

בעיקבות מידע שהגיע לידי החוקר הי-מישפטי, צ'רלס פאדידה, הוא ניגש אל שניים מדידייו של אלבו, מאיר גיגי ופרוספר אוהנה, בעלי בתיקפה ליד השרון ביפו. הוא חקר אותם מתי ראו לאח-רוגה את אלבו, ושניהם סיפרו, כי הוא ביקר אותם ביפו ביום השלישי, יום ה-תאונה, וכי עזב את יפו בערך בשעת התאונה, דבר שסתר את האליבי של אלבו.

מאיר גיגי היה כליכך בטוח בתאריך,

דע באיזו שעה בדיוק נעלמה, מכיוון ש-לא עזב את המיסעדה בהרצליה אפילו לרגע.

עדויותיהם של המומחים המישפטיים גיבשו את החשד כי המכונית לא נגנבה כלל. השימשה הקדמית הסדוקה והשערות שנמצאו בה, העלו את החשד כי זוהי המכונית הקטלנית.

לפי שיטותיו של שרלוק הולמס האג-די, בדקו מומחי המיטרה את השערות שנמצאו בזכוכית, וקבעו כי אין אלה שעי-רות-אדם, כפי שחשבו תחילה, אלא שעי-רות מאותו גזע של חיות שאליה משתיי-כימאי של מישפטי-ישראל, בדק את הי-שערות, ולפי חתך-רוחב שלהן ולפי הקשר-קשים שעליהן, יכול לאמר בוודאות כי אין אלה שערות אדם ואין הן באות מבור-בת-הקישוט שבמכונית, אלא הן באות מאחד מארבעת מיני החיות השייכות ל-

נעלמה מעיני הצופים שקפאו על מקומם. היא המשיכה במהירות צפונה.

יומיים לאחר מכן הודיע תושב כפר-שמריהו כי גילה מכונית מסוג דודג' דארט בצבע תכלת, החונה מזה יומיים, כשהיא נעולה, מתחת לעצי האקליפטוס ברחוב הזורע.

המיטרה שלחה צוות לבדוק את המכונית. מומחה למנעולים, שבדק את הדלתות, וידא כי המנעולים לא נפרצו. מומחה לטביעת-אצבעות לא גילה כל סימני-אצבע על ההגה, הראי, או על דלתות המכונית. אולם הוא גילה סימני ניגוב בסמרטוט במקומות הללו.

השוטרים, שבדקו את הרכב, מצאו כי השימשה הקדמית סדוקה כרשת קורני-עכביש ענקית, בצד הפונה למידרכה, ורי-סיסי זכוכית דקיקים כיסו את המושב הי-קדמי. בתוך סדקי-הזכוכית מצא מומחה המיטרה שערות, שחשבו לשערות אדם, גם על דופן המכונית הפונה למידרכה, נמצאו שערות כאלה. השוטרים אספו את השערות, נטלו גם מידגם משער בובתי-קישוט שהיתה תלויה ליד הראי הפנימי, ושלחו אותן לזיהוי מעבדתי.

המכונית היתה נעולה. לא היו בה סי-מני חיטוט. הרדיו לא נגנב, ובמנעולים לא נראו אפילו סימנים של קיסם או פצי-רה. ולא היו סימנים להתאמת מפתח ב-אלימות.

בעיקבות

הבלש האגדי

דיוות אלה עמדו בניגוד גמור ל-עדויות של בעל-הרכב, שלום אלבו, בעל בית-קפה בהרצליה, כי מכוניתו נגי-נבה יומיים קודם לכן - כלומר ביום ה-תאונה.

הוא התלונן בתחנת-המיטרה של הרצ-ליה, ביום המיקרה, כשעה לאחר התא-נה הקטלנית. בעדותו סיפר כי באותו יום בא עם מכוניתו בצהריים לבית-הקפה שלו, החנה את המכונית בקירבת בית-הקפה, ומאז ועד הערב, לא יצא כלל משם. כאשר יצא, בשעה 10.30 בערך, כדי להור-ביל את אשתו הביתה, גילה כי המכונית שחנתה שם נעלמה ואיננה. הוא אינו יר-